

Rom 12, 18

18: Hvis det er mulig, og så langt det står til dere, skal dere leve fredelig med alle mennesker!

De kristne bør være gode, saktmodige og rettskafne mennesker. De bør aldri gjengjelde ondt med ondt. De bør legge vinn på det som er godt overfor alle mennesker. Ja, "hvis mulig, og så langt det står til dem, leve fredelig med alle mennesker", det være seg de som tror og de som ikke tror, jøder og hedninger. Slik er sammenhengen her. Dette attende verset handler altså om at vi skal ha en medgjørlig og fredens holdning i alle medmenneskelige forhold. Dvs. i alle de spørsmål der vi ikke for sannhetens skyld, i troskap mot Kristi sak og til beste for sjelene, må ta standpunkt mot noen. For det er jo selvsagt langt fra apostelens mening at vi skal gi etter i noe som berører vår tro. Vi må aldri la sannheten, Kristi ære og sjelenes vel, bli ofret for selv å ha fred og vennskap med alle mennesker. Og denne begrensningen i sin formaning har da også Paulus gitt med ordene: "Hvis det er mulig".

Hvis det er mulig. Det vil altså ikke alltid være mulig å ha fred med alle mennesker, hvis vi er trofast mot Gud og sannheten. Dette var også Davids erfaring. Han sier: "Jeg vil bare ha fred. Men når jeg taler, vil de ha krig" (Sal 120: 7). Hele verden strir mot Gud og hans rike. Hvis jeg da trofast vil bekjenne min tro på Kristus, vil det være uunngåelig å komme i strid med mennesker. Det sa også Kristus sterkt og avklarende med disse ordene: "Tror dere at jeg kom for å skape fred på jorden? Jeg sier dere: Langt ifra, heller splittelse. Fra nå av skal fem i ett hus være splittet: tre mot to og to mot tre. Far skal ligge i strid med sønn og sønn med far, mor med datter og datter med mor, svigermor med sin svigerdatter og svigerdatter med sin svigermor" (Luk 12: 51-53). Derfor sier han også videre: "Ve dere når alle mennesker taler vel om dere!" (Luk 6: 26). Her ser vi klart falskheten i kristendommen hos dem som alltid tilpasser seg alle mennesker, så de aldri kommer opp i noen strid på grunn av at de vil følge Jesus. Slike mennesker anklager som regel de troendes nidkjærhet. De sier at hvis de kristne hadde mer visdom og ydmykhet, så ville de også kunne gå sammen med verden.

Slike mennesker burde minne seg selv om at verden aldri kunne akseptere Herren Kristus, den eneste fullkomne, som var "mild og ydmyk av hjertet". Og han kunne aldri leve i fred og vennskap med de vantro. Selvsagt kan kristne mennesker også feile i dette med den rette visdom, i ydmykhet og kjærlighet. Men at de, samtidig som de er trofaste mot Kristi sak, også fullt ut skulle kunne aksepteres av verden, det strir mot sannheten. Nei, dere troløse, "vet dere ikke at vennskap med verden er fiendskap mot Gud?" (Jak 4: 4). Her ser vi altså den konstant uunngåelige årsaken til strid. Men Paulus sier videre:

så langt det står til dere, skal dere leve fredelig med alle mennesker! Er det virkelig for Kristi skyld og på grunn av verdens fiendskap mot sannheten, dere er kommet opp i strid, da la det ikke bekymre dere! Pass bare godt på, du kristne bror, at det ikke finnes noen kjødelig årsak til striden, i deg. At det

ikke er din egne natur, noen tverrhet, kritisk ånd e. l. som gjør dette. Men å finne slike ting hos oss selv, det er temmelig vanskelig. Det skyldes vår egenkjærlige natur, som alltid vil skyve skylden over på andre. Men der er likevel én måte du har mulighet for å oppdage en kjødelig grunn til at du stadig er i konflikt med mennesker. Det er at du legger merke til hvordan det står til med kjærligheten i måten du taler på. Kommer du ofte i konflikt på grunn av snakk som ikke er drevet fram av kjærlighetens uro for sjelene, og med bønn om velsignelse? Er det snakk som glir uhemmet over leppene dine, da har du grunn til å undersøke om det er noe kjødelig som driver deg. At du har en iver etter å skulle rette på alt som er urett, er ikke bevis nok for at du drives av kjærlighet.

Men når du er opptatt med å be for dem du taler til, og stadig er på vakt om du selv skulle mangle vesentlige ting for at din tale skulle nå inn, - det vitner om at det er det hellige som driver deg. Måtte Gud åpenbare vårt eget hjertes mange farlige påfunn! Mange blir ulykkelige martyrer i konstant ufred med mennesker bare på grunn av sin egen vanskelige natur, sin selvopptatthet og en ustyrlig tunge. Derfor sier også apostelen Peter på samme måte som David: "Den som vil elske livet og se gode dager, skal holde sin tunge borte fra ondt, og sine lepper fra å tale svik ... Han skal søke fred og jage etter den" (1Pet 3: 10-11, Sal 34: 13-15).

Men uansett hvor føyelige og vennlige vi er, vil det aldri være mulig for oss alltid å ha fred med alle mennesker. Og det er ikke bare fiendskapen mot Kristus, men også mange jordiske forhold som gjør at vi får problemer med mange stridslystne mennesker. Det er det som er bakgrunnen for at Paulus bruker denne formuleringen: "Hvis det er mulig, ... skal dere leve fredelig ..." Om altså andre mennesker angriper deg, din person, din eiendom, ditt rykte, må du ikke selv stride, eller åpne opp for strid. Du må overlate saken til den trofaste og allmektige Fader, som alltid tar seg av de elendige og fattige i ånden. Derfor sa også Herren Kristus: "Salige er de ydmyke, for de skal arve jorden". Den som alltid selv vil kjempe for sin rett, må lide mye, og miste mye. Lykkelige er de kristne som tror på sin himmelske Fars omsorg, så de overlater til ham å føre saken deres. Hvis jeg vil selv forsvare min sak, er det bare rettferdig når Gud helt og fullt overlater det alt sammen til meg selv. Men da går det også alltid galt. Hvis jeg derimot overlater saken til Gud, da blir den hans, da skal han forsvare den. Og da gjør han det alltid på beste måte. Dette har David talt mye om i Salmene sine, f. eks. den trettifemte, trettisjuende, førtifjerde og femtiåttende m. fl. Og dette taler også Paulus om i følgende vers.